

כניסת שבת 19:26

יציאת שבת 20:32

יח' בסיוון ה'תשפ"ה

פרשת בהעלותך

חידושים לפרשת בהעלותך

בהעלותך יח' סיוון התשפ"ה יוצא 1473 גימטריה

והוא רחום יכפר עון ולא ישחית גימטריה: 1473

ועמר כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ

גימטריה: 1473

כל מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה

גימטריה: 1473

ספר זוהר רבי שמעון בר יוחאי גימטריה: 1473

עכשיו נתחיל דרך חדשה וטובה גימטריה: 1473

למה היו שבעה קנים למנורה בבית המקדש?

אחד הסמלים היהודיים המפורסמים ביותר הוא המנורה, מנורת הזהב שעמדה בבית המקדש.

למה שבע? מה מיוחד במספר שבע? ומה, בכלל, מייצגת המנורה?

להבנת הרעיון של "שבעת הנרות" (למה שבע?), נקדים שהתלמוד מביא שכמאתיים שנה לאחר חורבן הבית השני התעורר ויכוח בין שני חכמים לגבי צורת עמידתה של המנורה. המחלוקת הייתה בין רבי יהודה הנשיא ורבי אלעזר, בנו של רבי שמעון בר יוחאי.

לדעת רבי אלעזר, עמדה המנורה לרוחב ההיכל – כלומר: מי שנכנס להיכל המקדש ראה מולו את המנורה כולה עומדת במלוא הדרה; ואילו לדעת רבי, עמדה המנורה לאורך ההיכל, במקביל לקיר – כלומר: הנכנס היה רואה מולו נר אחד וככל שהיה מתקדם ונכנס פנימה היה רואה את הנרות הנוספים.

מאחורי המחלוקת הטכנית הזאת, מסתתרת מחלוקת עקרונית. כך מסביר זאת הרבי מליובאוויטש במאמר ארוך בשם "רשימת המנורה", אותו כתב כשהתגורר בפרו:

אם המנורה עמדה במאוזן, לרוחב ההיכל, מלמד הדבר על שוין מוחלט בין כל שבעת הנרות. אין נר יותר מיוחס, יותר קדוש. כולם באותה רמה. אולם אם המנורה עמדה במאונך, לאורך ההיכל, אז יוצא שלא כל הנרות היו באותו מעמד – היו נרות חיצוניים יותר, הקרובים יותר לפתח החיצוני של ההיכל, ולעומתם היו נרות פנימיים וקרובים יותר לקודש הקודשים.

למעשה, בבית המקדש היו עוד אביזרים חשובים וקדושים, ביניהם: ארון הקודש שבתוכו שכנו שני לוחות הברית, השולחן עליו הניחו את לחם הפנים, מזבח הזהב עליו הוקטרה הקטורת בכל יום, והמזבח הגדול עליו הקריבו קרבנות תמידין כסדרן. ואף על פי כן, המנורה התפרסמה יותר מכל אלו.

למה באמת? אפשר לתת מספר השערות. אולי זה קשור לשאיפה ולכמיהה של כולנו ל"אור", וכנוסח התפילה: "אור חדש על ציון תאיר"; יתכן שתרמה לכך גם העובדה שיש חג ארוך המוקדש למנורה – חג החנוכה, שבו בכל ערב מדליקים נרות לזכר נרות המנורה שדלקו בנס בימי המכבים.

אם כי, קיים הבדל בין המנורה של בית המקדש לבין החנוכיה של חג החנוכה: בעוד החנוכיה מורכבת לפחות משמונה קנים, המנורה היתה מורכבת משבעה קנים בלבד. למעשה, לפי ההלכה קיים איסור לעשות 'חיקוי' של מנורת המקדש, ולכן אסור ליצור לשימוש פרטי מנורת מתכת בעלת שבעה קנים.

מוח או לב?

בעומק הענין, שני החכמים חולקים בשאלה האם המנורה היא סמל של המוח התורני, או של הלב היהודי.

רבי, ששימש כ"נשיא" לעם ישראל כולו ושם את הדגש על המעורבות והדאגה לכל שכבות העם – רואה במנורה סמל להבדלי הדרגות שבתוך עם ישראל. אמנם כולם קדושים, כולם מאירים, אך בכל זאת יש קרובים ופנימיים יותר.

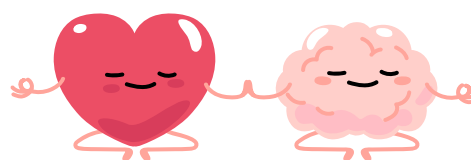
לפי תפיסה זו, שבעת הנרות מקבילים לחלוקה הקבלית המפורסמת של נפש האדם לשבעה מדות – חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד ומלכות. כל אלו הן מדות, רגשות, שעל ידן יכול יהודי להתחבר לבורא, ובענין זה יש הבדלים בין קבוצות שונות בעם ישראל: יש השמים דגש על מדת ה"חסד" – אהבה והתקרבות, ויש השמים את הדגש דוקא על מדת ה"גבורה" – יראה וקפדנות, וכן הלאה בכל מדה ומדה.

זו הסיבה שלדעתנו הנרות עמדו לאורך הקיר, ולא כולם היו קרובים ל'קדש הקדשים' באותה מידה, כי אכן, יש חילוקי מעמדות: חז"ל אומרים "אינו דומה העובד מאהבה לעובד מיראה" – מי שעובד את ה' בלב אוהב קרוב אליו יותר מאשר מי שעובד מתוך יראה ופחד, ולכן הנר הראשון שבמנורה המקביל למדת ה'חסד' היה פנימי וקרוב יותר ל'קדש הקדשים' מאשר הנר השני שבמנורה המקביל למדת ה'גבורה', ובוודאי יותר מאשר נרות אחרים המקבילים ליתר המדות.

[אגב, דבר זה משתקף גם בנוסח התפילה היומיומית: 'קדש הקדשים' של התפלה הוא הפסוק "שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד", ומיד לאחריו בא הפסוק המייצג את מדת החסד והאהבה – "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך".]

זו תמצית שיטתו של רבי, שרואה במנורה סמל לרמות השונות הקיימות בעבודת ה', אם כי בסופו של דבר כולם חלק מהמנורה המאירה.

רבי אלעזר, לעומתו, ידוע כמי שחי חיים רוחניים מרוממים ונשגבים, הוא לא היה מעורב בין הבריות וכל מעייניו היו בחכמה האלוקית – לימוד התורה. בעיניו המנורה לא נתפסת כסמל למדות ורגשות שבלב, אלא כסמל לחכמה הנשגבה: התורה.

חוכמת נשים בנתה ביתה

אנחנו נמצאים בזמנים מאוד לא קלים ולא פשוטים, מלחמות נגד היהדות, מלחמות צבאיות, יוקר המחיה, שחיתויות, חוצפה, פשע, לחץ, ועוד דברים כמו שכולם יודעים רואים את כל סימני הגאולה כמו שכתוב במסכת סוטה.

לכן בזכות נשים צדקניות שבחכמתן מנהלות את הבית עם כל הקשיים, ודואגות שהבעלים יעסקו בתורה ובמצוות, ומכבדות את בעליהן, שולחות את הילדים לתלמודי תורה ולישיבות ומגדלות דורות של תורה ויראת ה', מגדלות את הבנות ליראת ה' לצניעות ומלמדות אותן את האחריות הגדולה שיש להם בעולם ומה שכון על כך, וכל זה למרות כל הקשיים, וזה הגדולה של האישה היהודיה.

אבל בנוסף יש נשים שהשכילו שנתן להן הבורא בינה יתרה, והפכו את הבעלים שלהן שלא היו שמרי תורה ומצוות לשמור תורה ומצוות, ללומדי תורה, וזכו להקים בתי של תורה ומצוות, שימוש בבינה היתרה יכל לקנות לך עולמות, להביא לך את האושר הנצחי, ואם בעלך כל כך חשוב לך באמת, אז תדאגי לעולם הבא שלו ושלך מה יכל להיות יותר גדול מזה? תכבדי אותו על כל דבר שהוא עושה, מכל פעולה תעשי לו הרגשה טובה על כל דבר שהוא עושה על כל מצווה ומצווה, תכניסי בו התלהבות.

טוב בשביל להבין את זה יותר טוב נביא את הסיפור של דבורה הנביאה, וכך נוכל כולנו להבין ולהתפעל מה זה עוצמה של האישה היהודיה, ולמה שהיא מסוגלת, איזה גדלות.

דבורה אשת לפידות

בילקוט שמעוני נאמר: תנא דבי אליהו, אמרו בעלה של דבורה עם הארץ היה. אמרה לו "בוא ואעשה לך פתילות ולך לבית המקדש שבשילה, אז יהיה חלקך בין הכשרים שבהם ותבוא לחיי העולם הבא", והיא עושה פתילות והוא מוליך לבית המקדש.

ג' שמות נקראו לו: ברק, מיכאל ולפידות.

ברק – על שם שפניו דומות לברק. מיכאל – על שם שהוא ממין עצמו. ד"א על שם המלאך מיכאל. לפידות – על שם שאשתו עושה פתילות עבות כדי שיהא אורן מרובה. והקדוש ברוך הוא בוחן לבות וכליות, אמר לה, דבורה, את נתכוונת להרבות אורי, אף אני ארבה אורך ביהודה וירושלים כנגד י"ב השבטים.

מי זיכה לו ללפידות שיהא חלקו עם הכשרים ויבוא לחיי העולם הבא?

אכן הנבואה, החכמה, העושר והכח נאה לצדיקים ואף לצדיקות...

דבורה הנביאה אשת חיל עטרת בעלה

אשה חכמה ועשירה זו שהיא גם בעלת מידות תרומיות כאלה, היתה ראשית כל "אשת לפידות", אשה נשואה ובעלת בית נאמן בישראל.

ומי הוא בעלה? ... האם גם הוא חכם גדול? ... האם גם הוא בעל כושר מנהיגות? ...

כלל וכלל לא!... - "אמרו: בעלה של דבורה עם הארץ היה, אמרה לו אשתו, בא ואעשה לך פתילות, והולך אותן לבית המקדש שבשילה, מה אם יהיה חלקך בין אנשים כשרים שבהם, ותזכה לעולם הבא. והוא היה עושה פתילות עבות כדי שיהא אורן מרובה. לפיכך נקרא שמו לפידות" (תדב"א).

איזו אשה כשרה!... העושה רצון בעלה!... המכוונת את בעלה לרצות לפעול פעולות טובות בהתאם ליכולתו ולרמתו...

דבורה אשה מדהימה שלמרות מעלותיה היחודיות הסכימה לבוא בקשרי נישואין עם בעלה הפשוט והקטן ממנה בחכמה, (ולא סתם קטן בחכמה אלא עם הארץ). וגם לאחר שנישאה לו אין היא מתנשאת עליו, וכמובן, אינה מואסת בו ואינה מזלזלת בו, ח"ו. נהפוך הוא - היא דואגת להצלחתו בעולם הזה, ולא עוד אלא, עוזרת לו לזכות בחיי העולם הבא, על ידי שמסייעת לו לעבוד עבודת קודש ולהתחבר עם אנשים כשרים.

אכן "אשת חיל עטרת בעלה" - עם כל גדולתה מתבטלת לבעלה, דואגת לו ו"עושה רצונו" - מכוונת את מעשיו ופעולותיו - "חכמות נשים בנתה ביתה!"... מה עוד יודעים על בעלה של דבורה? "שלושה שמות יש לו, ברק לפידות ומיכאל; ברק - שפניו היה דומה לברק, לפידות - שהיה עושה לפידות עבות, ומה שמו? מיכאל" - על שם שממך (מנמך) את עצמו, דבר אחר, על שם מלאך (ילק"ש, תדב"א פ"ט).

אם כן, בעלה מכיר בגדולת אשתו, מעריך אותה מאד, ונכנע לה... איך לא?... קל להיכנע לאשה גדולה שאין בה שמץ של גאווה, המסורה לבעלה. שלמרות כל תפקידיה מקדישה זמן לבעלה.

הוי אומר דבורה אשתו, עליה נאמר "חכמות נשים בנתה ביתה". היא העלתה על נס את בעלה, את ביתה.

"והיא יושבת תחת תומר" תנא דבי אליהו לפי שאין דרכה של אשה להתייחד בתוך הבית וישבה בצילו של דקל מלמדת תורה לרבים. אופן הלימוד מוכיח על צניעותה של דבורה.

דבורה הנביאה אשה מדהימה שלמרות מעלותיה היחודיות הסכימה לבוא בקשרי נישואין עם בעלה הפשוט והקטן ממנה בחכמה, (ולא סתם קטן בחכמה אלא עם הארץ). וגם לאחר שנישאה לו אין היא מתנשאת עליו, וכמובן, אינה מואסת בו ואינה מזלזלת בו, ח"ו. נהפוך הוא - היא דואגת להצלחתו בעולם הזה, ולא עוד אלא, עוזרת לו לזכות בחיי העולם הבא, על ידי שמסייעת לו לעבוד עבודת קודש ולהתחבר עם אנשים כשרים.

דבורה הנביאה אשה בעלת מידות טובות ומהו המעשה שעושה דבורה כדי לזכות ברוח הקודש?...

הכל מתחיל בבית... הכל מתחיל במשפחה... דבורה אשה חכמה מאוד, גיבורה במידותיה, שתמיד מתגברת על יצרה ובעלת דעה רחבה מאוד - שהרי רק בתנאים אלה שורה רוח הנבואה, כפי שמלמד אותנו הרמב"ם בהלכות יסודי התורה (פ"ז ה"א) - זוכה להיות האשה הראשונה בממלכה.

דבורה הנביאה משמשת כדיינת עם זאת בהיותה גדולה בתורה ובחוקיה, היא משמשת כדיינת, ואף על פי שבדרך כלל אין אשה כשרה לדון, עם ישראל מקבל אותה כשופטת בגלל בקיאותה בדיני תורה. במיוחד שבדורה לא היו תלמידי חכמים אלא כמלא דקל בלבד ("והיא יושבת תחת התומר"). ומכיון שאין תלמידי חכמים היא ממלאת את מקומם. אשה יראת שמים זו מצטיינת בדרכי צניעות, "והיא יושבת תחת התומר", מקום פתוח וגלוי, מעין רשות הרבים, שהתומר גבוה ואין לו צל, כך שאין אדם יכול להתייחד עמה כמו בבית.

דבורה הנביאה אשה עשירה דבורה גם אשה עשירה שהיתה מתפרנסת משלה, ולה דקלים ביריחו, פרדסים ברמה, זיתי שמן בבקעה, רבת מים בבית אל, ועפר לבן בהר המלך (תיב"ע ד ה).

הנהגות מתוך ספרו הקדוש של מר"ן החיד"א זצק"ל (הספר מורה באצבע).

1. מאד יזהר בצדקה כי היא העולה במקום קרבן בזמן הזה ומכפרת גם על המזיד ומצלת מן המות ומתברך בכמה ברכות כמבואר בכתובים וברז"ל:
2. אמרו רז"ל שעיקר צדקותיו יהיו עם עמלי תורה וברכים כושלות יאמץ וכמשייה שלח לחמך על פני המי"ם אין מים אלא תורה כמו שארז"ל ואם פקח הוא יזדרז בזה כי מקיים כמה מצות בבת אחת צדקה ומחזיק ביד לומדי תורה ומרביץ תורה שיהיה הת"ח בדעת מיושב ללמוד ומכבד התורה ולומדיה ואינו דומה עושה צדקה עם ע"ה לעושה צדקה עם הראוי ויגדל שכרו הרבה:
3. יזהר לגמול חסד בגופו ובדבריו ועצותיו וממונו ולהציל עשוק אך שלא יהיה במחלקת כלל כי יצא שכרו בהפסדו:
4. יאמר ק"ש בכונה רבה. וביותר בפי שמע ישראל כי מאד עמקו רזי דרזין יחודו ית' ויזהר באומרו תיבת אחד לקצר באלף שלא יתעכב בה כלל ויארץ בחי' ודי' ויכוין שהוא מקבל עול מלכות שמים ביראה ואהבה ושמחה רבה. ויכוין למסור עצמו על קדושת ה' באמת ולב שלם ושמח:
5. יאמר אחר כל תפלה עלינו לשבח מעומד כי עלינו בגימט' ומעומד' ויאמר תיבה בתיבה. לא יאמר אבל אנחנו כורעים ומשתחוים. רק יפסיק אחר תיבות לא יושע. ויאמר ואנחנו משתחוים כו'. יאמר ומושב יקרו ולא ישנה. והוא שבח נורא מאד מלא רזין עילאין. ועיקרו תיקנו יהושע י' נון. ושוב תקן רבן יוחנן בן זכאי לאמרו אחר תפלה כמ"ש רבינו הא"י גאון ז"ל בתשובה כתיבת יד. ורבינו האר"י זצ"ל גלה סודו שהוא להמשיך אורות המקיפים:
6. לימוד המשנה בקול רם ובנחת רוח בשפה ברורה אין ערוך אליו ואמרו רז"ל שאשר בן יעקב אע"ה עומד בפתח גיהנם ולכל הלומד משנה מצילו וז"ש מאשר שמנ"ה אותיות משנה:
7. לימוד ס' הזהר מרומם על כל לימוד בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו והוא תקון גדול לנשמה לפי שהגם דכל התורה שמותיו של הקב"ה מ"מ נתלבשה בכמה ספורים ואדם הקורא ומבין הספורים נותן דעתו על פשט הפשט. אבל ס' הזהר הן הסודות עצמן בגלוי והקורא יודע שהם סודות וסתרי תורה אלא שאינו מובן מקוצר המשיג ועומק המושג:
8. יזהר ליטול מים אחרונים וישפיל ראשי אצבעותיו ויזהר שיהיו המים מעט כי הוא חלק הסט"א ואם מוסיף מוסיפין לו להדבק בו:

"בין אדם לחבירו"

במשנה במסכת יומא (דף פה:), דרש רבי אלעזר בן עזריה: נאמר בתורה (ויקרא טז) על יום הכפורים, כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם "לפני ה'" תטהרו. עבירות שבין אדם למקום (לה') יום הכפורים מכפר (אם עשה תשובה), עבירות שבין אדם לחבירו אין יום הכפורים מכפר עד שירצה (כלומר יפייס) את חבירו. ולכן אם הקניט את חבירו, או פגע בו בכל דרך שהיא, חייב לפייסו שימחל לו על מה שנעשה.

וכן שנינו במסכת בבא קמא (צב.), לגבי מי שהזיק לחבירו, אף על פי שהוא נותן לו (כלומר משלם לו על הנזק שגרם), אין נמחל לו עד שיבקש ממנו (מחילה), שנאמר (לענין אבימלך שלקח את שרה מאברהם אבינו, ואמר לו ה'): "ועתה השב אשת האיש כי נביא הוא ויתפלל בעדך וחייה", ואילו לא היה אברהם מוחל לו, לא היה עונו נמחל. והיינו שמלבד מה שצריך לחזור בתשובה לפני ה' על אותו עון שהזיק את חבירו, צריך גם לפייס את חבירו שימחל לו.

צריך למחול לחבירו

וכשמבקש מחילה מחבירו, אין ראוי לחבירו להכביד עליו ולסרב למחול לו. ומניין שאם לא מחל לו שהוא אכזרי?, שנאמר "ויתפלל אברהם אל האלהים וירפא אלהים את אבימלך".

וכן פסק רבינו הרמב"ם (פ"ב מהל' תשובה) וזו לשונו: אין התשובה ולא יום הכפורים מכפרים אלא על עבירות שבין אדם למקום, אבל עבירות שבין אדם לחבירו אין יום הכפורים מכפר עד שירצה את חבירו. לא רצה חבירו למחול לו, מביא לו שלשה בני אדם מריעיו (מידידיו) ומבקשין ממנו שימחל. לא נתרצה להם, מביא לו שניה ושלישית (כלומר בא לפניו עם עוד שלשה מריעיו ושוב עוד שלשה מריעיו), לא רצה (למחול), מניחו והולך לו, וזה שלא מחל הוא החוטא. (שהיה לו לרחם על חבירו ששב בתשובה ולמחול לו.) ואם היה רבו (כלומר שחטא כלפי רבו), הולך ובא אפילו אלף פעמים עד שימחל לו. וכן פסק מרן בשלחן ערוך (סי' תרו).

אסור לאדם להיות אכזרי ולא להתפייס, אלא יהיה נח לרצות (למחול) וקשה לכעוס, ובשעה שמבקש ממנו החוטא למחול, מוחל לו בלב שלם ובנפש חפצה, וזהו דרכם של זרע ישראל ולבם הנכון. אבל העובדי כוכבים אינם כן, אלא ועברתן שמרה נצח. (ששומרים טינה לעולם למי שפגע בהם).

קידוש ליל שבת

יום הששי. ויכלו השמים והארץ וכל צבאם: ויכל
א-ל-ה-י-ם ביום השביעי מלאכתו אשר עשה. וישבת ביום
השביעי מכל מלאכתו אשר עשה: ויברך א-ל-ה-י-ם את יום
השביעי ויקדש אותו. כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא
א-ל-ה-י-ם לעשות:

סברי מרנן

ברוך אתה י-ה-ו-ה, א-ל-ה-י-נו מלך העולם, בורא פרי הגפן:
ברוך אתה י-ה-ו-ה, א-ל-ה-י-נו מלך העולם, אשר קדשנו
במצותיו ורצה בנו, וישבת קדשו באהבה וברצון
הנחילנו, זכרון למעשה בראשית, תחלה
למקראי קדש, זכר ליציאת מצרים. וישבת קדשך באהבה
וברצון. הנחלתנו: ברוך אתה י-ה-ו-ה מקדש השבת.
(המקדש צריך לשתות את רוב הכוס)

נטילת ידים

ברוך אתה י-ה-ו-ה, א-ל-ו-ה-נו
מלך העולם אשר קידשנו במצותיו וציונו על נטילת ידים

מברכים על החלות

ברוך אתה י-ה-ו-ה, א-ל-ו-ה-נו מלך העולם המוציא לחם מן
הארץ

סדר קידוש היום

מזמור לדוד. י-ה-ו-ה רעי לא אחסר: בנאות דשא ירביצני, על מי
מנחות ונהלני: נפשי ישוב. ינחני במעגלי צדק למען שמו:
גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע, כי אתה עמדי. שבטך
ומשענתך, המה ינחמני: תעריך לפני שלחן, נגד צררי, דשנת
בשמן ראשי כוסי ריח: אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי. וישבתי
בבית י-ה-ו-ה לארך ימים:

אם תשיב משבת רגלך, עשות חפצך ביום קדשי. וקראת לשבת
ענג לקדוש י-ה-ו-ה מכבד. וכבדתו מעשות דרכיך, ממצוא חפצך
ודבר דבר: אז תתענג על י-ה-ו-ה והרכבתך על בִּמְתִי אָרָץ.
והאכלתיך נחלת יעקב אביך כי פי י-ה-ו-ה דבר.
ושמרו בני ישראל את השבת. לעשות את השבת לזרתם ברית
עולם: ביני ובין בני ישראל אות היא לעולם. כי ששת ימים עשה
י-ה-ו-ה את השמים ואת הארץ, וביום השביעי שבת וינפש.
על כן ברך י-ה-ו-ה את יום השבת ויקדשה:

סברי מרנן

ברוך אתה י-ה-ו-ה, א-ל-ה-י-נו מלך העולם, בורא פרי הגפן:
(המקדש שותה את רוב הכוס)

נטילת ידים

ברוך אתה י-ה-ו-ה, א-ל-ו-ה-נו
מלך העולם אשר קידשנו במצותיו וציונו על נטילת ידים:

מברכים על החלות

ברוך אתה י-ה-ו-ה, א-ל-ו-ה-נו מלך העולם המוציא לחם מן
הארץ.

שלום עליכם מחוגי המקובלים, מאה י"ז

שלום עליכם מלאכי השרת מלאכי עליון
ממלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא.

בואכם לשלום מלאכי השרת מלאכי עליון
ממלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא.

ברכוני לשלום מלאכי השרת מלאכי עליון
ממלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא.

צאתכם לשלום מלאכי השרת מלאכי עליון
ממלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא.

כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך, י-ה-ו-ה
ישמר צאתך ובואך, מעתה ועד עולם:

אשת חיל מי ימצא, ורחק מפנינים מכרה:

בטח בה לב בעלה, ושלל לא יחסר:

גמלתהו טוב ולא רע, כל ימי חייה:

דרשה צמר ופשתים, ותעש בחפץ כפיה:

היתה כאניות סוחר, ממרחק תביא לחמה:

ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה. וחזק לנערתי:

זממה שדה ותקחהו, מפרי כפיה נטעה כרם:

חגרה בעוז מתניה, ותאמץ זרועותיה:

טעמה כי טוב סחרה, לא יכבה בלילה נרה:

ידיה שלחה בכישור, וכפיה תמכו פלה:

כפה פרשה לעני, וידיה שלחה לאביון:

לא תירא לביתה משלג, כי כל ביתה לבש שנים:

מרבדים עשתה לה, נש וארגמן לבושה:

נודע בשערים בעלה, בשבתו עם זקני ארץ:

סדין עשתה ותמכר, וחגור נתנה לכנעני:

עוז והדר לבושה, ותשחק ליום אחרון:

פיה פתחה בחכמה, ותורת חסד על לשונה:

צופיה הליכות ביתה, ולחם עצלות לא תאכל:

קמו בניה ויאשרוה, בעלה ויהללה:

רבות בנות עשו חיל, ואת עלית על כלנה:

שקר החן והבל היפי, אשה יראת י-ה-ו-ה היא תתהלל:

תנו לה מפרי ידיה, ויהללה בשערים מעשיה:

מזמור לדוד. י-ה-ו-ה רעי לא אחסר: בנאות דשא ירביצני, על מי
מנחות ונהלני: נפשי ישוב. ינחני במעגלי צדק למען שמו:
גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע, כי אתה עמדי. שבטך
ומשענתך, המה ינחמני: תעריך לפני שלחן, נגד צררי, דשנת
בשמן ראשי כוסי ריח: אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי. וישבתי
בבית י-ה-ו-ה לארך ימים:

חידון פרשת בהעלותך

1. ממה צריכה להיעשות המנורה?

- א. מגוש אחד של זהב
- ב. משבעה מטילי זהב
- ג. מחתיכות קטנות של זהב
- ד. מזהב טחון

2. כמה נרות יש במנורה?

- א. שמונה
- ב. שבעה
- ג. שישה
- ד. תשעה

3. במקום מי קיבלו הלויים את עבודת המשכן?

- א. השוטרים
- ב. הזקנים
- ג. הבכורים
- ד. הנשיאים

4. מי הניף את הלויים?

- א. משה
- ב. אלעזר
- ג. איתמר
- ד. אהרן

5. עד איזה גיל עבדו הלויים במשכן?

- א. חמישים
- ב. ארבעים
- ג. שישים
- ד. שבעים

6. מה לא יכלו האנשים הטמאים לעשות?

- א. להתפלל
- ב. להקריב קורבן פסח
- ג. ללמוד
- ד. להניח תפילין

7. מתי יקריב את קורבן הפסח מי שטמא ביידי בניסן?

- א. ביידי בסיון
- ב. בא' בניסן
- ג. ביידי באייר
- ד. בא' באייר

8. מתי יקריב את קורבן הפסח מי שנמצא ביידי בניסן בדרך רחוקה?

- א. ביידי בסיון
- ב. בא' בניסן
- ג. בא' באייר
- ד. ביידי באייר

9. מתי נראה הענן על המשכן במראה אש?

- א. בלילה
- ב. ביום
- ג. בשבת
- ד. בחג

10. מה היה הסימן לעם להתחיל ללכת?

- א. ירידת המן
- ב. העלות הענן מעל המשכן
- ג. שירת הלויים
- ד. הקרבת קורבן תודה

11. ממה היו עשויות שתי החצוצרות?

- א. מזהב
- ב. מנחושת
- ג. מכסף
- ד. מפלדה

12. מה עשו בחצוצרות בזמן מלחמה?

- א. גנזו אותן
- ב. נלחמו בעזרתן
- ג. ניקו אותן
- ד. הריעו בהן

13. על מה נאמר "ועשו אותו עוגות"?

- א. על המן
- ב. על המצות
- ג. על השליו
- ד. על החלות

14. על כמה זקנים שרתה הנבואה?

- א. על שישים
- ב. על שבעים
- ג. על שמונים
- ד. על חמישים

15. מי מהנביאים התנבא במחנה?

- א. איתמר ואלעזר
- ב. נדב ואביהוא
- ג. אלדד ומידד
- ד. גרשום ואליעזר

16. מי הגיעו למחנה מכיוון הים?

- א. היונים
- ב. הדגים
- ג. הפרות
- ד. השלווים

16. השלווים
17. מרים ואהרון
18. על משה
19. מרים
20. משה
21. שבעה ימים

אליהו וריב"ל

אני מבקש לספר מדרש ידוע, לא אצטט את כולו, הוא ארוך מאוד. המדרש אומר: אליהו הנביא היה רגיל ללמוד עם רבי יהושע בן לוי, יום אחד שואל אותו רבי יהושע בן לוי, תגיד, מה אתה עושה לפני שאתה בא אלי, ואחרי? הוא עונה: אני מסדר דברים בעולם. היית רוצה להתלוות אליך, לראות איך אתה מסדר דברים. עונה לו אליהו: לא כדאי לי, ולא לך. אתה תראה דברים ולא תבין, ותפריע לי בשאלות. אמר לו רבי יהושע: אני מתחייב לא לשאול, ולא לומר מילה. אמר לו אליהו: בוא נסכם, אתה לא שואל, וביום שתשאל, אנחנו נפרדים. והמדרש מספר, סדרה של דברים תמוהים, שרבי יהושע בן לוי ראה והתאפק. יום אחד הגיעו לבקתה קטנה, גרים שם זוג קשישים בעל ואשתו. יש להם חלקת שדה קטנה, כמה ירקות ופרה. הפרה רועה באחו, ונותנת להם חלב וגבינה. איך קיבלו אותם, באיזה סבר פנים יפות, ממש יצאו מגדרם כדי לארח אותם. נתנו להם חלב, וגבינה, ממש חלקו איתם, כמה נפלא. בבוקר, הם קמו, נפרדו מהם לשלום, ורבי יהושע בן לוי שומע שאלה הנביא מבקש, ריבונו של עולם, תהרוג להם את הפרה... מוזר! הם לא מרחיקים ללכת, כנראה שאחד מהם הלך לחלוב את הפרה, ומצא את הפגר של הפרה. אפילו לשחוט אותה לא יכלו, ליהנות מהבשר, איזה בכיות וצעקות... רבי יהושע לא היה יכול להתאפק, היו סדרה של תמיהות, וגם זו. קיבלו אותנו כל כך יפה, יצאו מגדרם זה ההכרת הטוב שלנו כלפיהם, להרוג את הפרה שלהם? אמר לו אליהו: אמרתי לך, אם אתה תקבל תשובה, דרכינו נפרדות. אמר לו רבי יהושע: שהוא מוכן. אמר לו אליהו: שמעתי במרום שהגיע זמנה של האשה להפטר מן העולם, אמרתי לעצמי, כל כך אנשים טובים, והטיבו אתנו, ויש לנו חובת הכרת הטוב כלפיהם, מה אפשר לעשות? נגזרה גזירה על האשה וגם על הבעל, כי אין אישה מתה אלא לבעלה, אז אמרתי ריבונו של עולם, קח להם את הפרה! הוא יצטער, היא תצטער, הכל שווה לעומת הצער על לקיחת האשה מן העולם. מה רואים מכאן? אדם לא יודע על מה נגזר עליו צער, ולא יודע על מה מכפר. אנחנו עיוורים!!!

17. מי דיבר לשון הרע על משה?

- א. מרים ואהרון
- ב. פינחס
- ג. איתמר
- ד. אלעזר

18. על מי נאמר שהיה עניו מאוד?

- א. על אהרון
- ב. על משה
- ג. על יהושע
- ד. על איתמר

19. מי נהייתה מצורעת כשלג?

- א. יוכבד
- ב. דינה
- ג. מרים
- ד. זילפה

20. מי התפלל "אל נא רפא נא לה"?

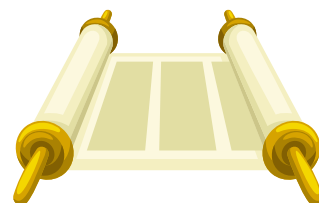
- א. אהרון
- ב. יהושע
- ג. אלעזר
- ד. משה

21. כמה זמן הייתה מרים מחוץ למחנה?

- א. שבעה ימים
- ב. חמישה ימים
- ג. עשרה ימים
- ד. שישה ימים

תשובות

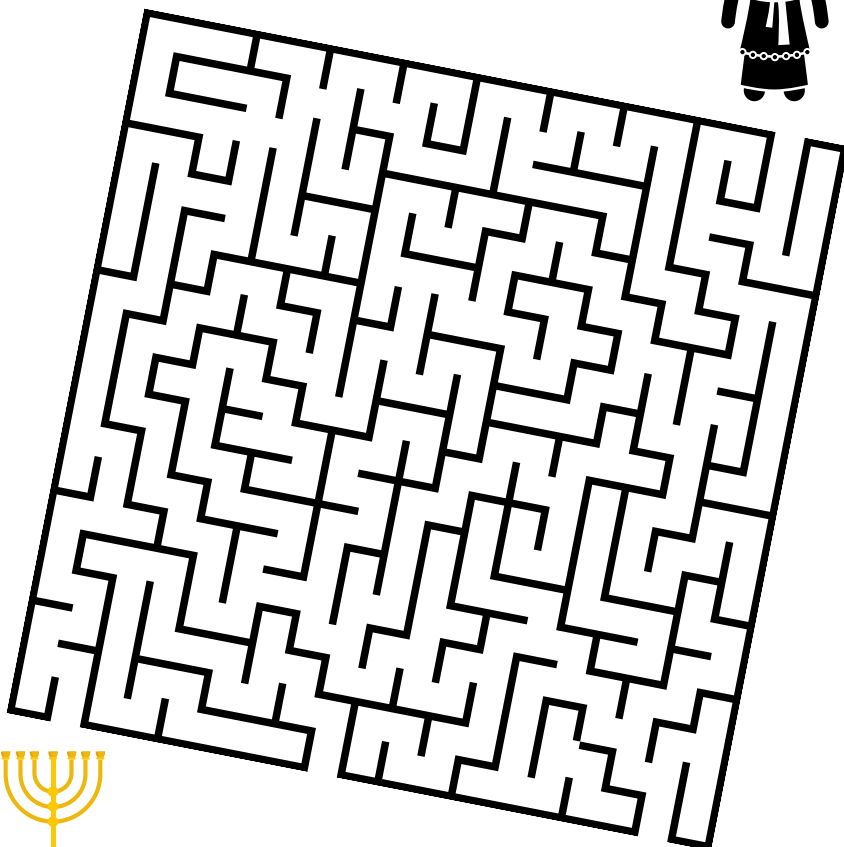
1. מגוש אחד של זהב
2. שבעה
3. הבכורים
4. אהרון
5. חמישים
6. להקריב קורבן פסח
7. ביי"ד באייר
8. ביי"ד באייר
9. בלילה
10. העלות הענן מעל המשכן
11. מכסף
12. הריעו בהן
13. על המן
14. על שבעים
15. אלדד ומידד

מצאו את 10 ההבדלים

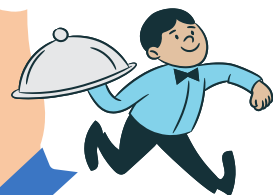

עזרו לאהרון להדליק את המנורה

הידעתם ?

של 99 אחוז למלצרים קוראים
סליחה

איך להסביר לילד מה
זה נס פך השמן? -
תחשוב שאתה מטעין
את הפלאפון, והוא
מספיק ל 8 ימים....

אישה אחת הולכת לאסטרולוג. הוא
שואל אותה-איזה מזל את?
היא עונה "מזל ביטון"...

דיאטנית: איך זה
ששוב עלית

במשקל? אני - זה

בגלל שלושה

אנשים: מר ציפן, מר

שמלו ומר מלדה.

תפסיקו לצחוק על ג'ינג'ים,
זה לא מנומש!

בואינה איזה חום אני מת. - אתה
מספר לי? השבת בבית הכנסת
המזגנים לא עבדו! - מה? אז איך
התפללתם? - בדביקות...

סיפור לשבת

מדפיסי סלאוויטא

מעשה נורא על בעלי דפוס סאלויטא והגרעק"א [קונטרס הזהירו בגחלתן עמ' נט]

מעשה ברבי משה בנו של רבי פנחס מקוריץ, ובניו רבי שמואל אבא, ורבי פנחס, שהתאמנו והתמחו במלאכת הדפוס, ויעצו אותם לייסד בעיר סלאוויטא בית דפוס, ולהדפיס שם את כל ספרי התלמוד כולם, בהוד והדר, כמו שנאמר: "זה אלי ואנוהו התנאה לפניו במצות. ספר תורה נאה ודיו נאה בלבלר אומן וכו' (שבת קלג, ע"ב). כשניגשו רבי משה ובניו לעבודת קודש זו, פנו לגדולי הדור ממזרח וממערב לכתוב להם הסכמה שבמשך עשר שנים מיום סיום הדפסת התלמוד בעיר סלאוויטא, לא יוכל שום אדם להדפיס את הש"ס, כי יהיה בזה משום השגת גבול.

וכן הסכימו גדולי הרבנים, ומתוכם, החתם סופר, והגאון רבי עקיבא איגר, ועוד רבנים, ואז זכו רבי משה ובניו והדפיסו את כל התלמוד בהידור רב, במשך כחמש שנים. ורבו הקופצים הקונים את הש"ס, ובמשך שנים אחדות נמכרו כמעט כל העותקים. רבי משה ובניו שהיו שותפים למפעל ההדפסה, חשבו לחזור ולהדפיס את התלמוד בדפוס שלהם. אך נודע להם כי רבי מנחם מן, מעיר וילנא, אבי משפחת ראם, ניגש גם הוא להדפיס את התלמוד בוויילנא, אף שעדיין לא מלאו עשר שנים מיום גמר הדפסת התלמוד בסלאוויטא. מדפיסי סלאוויטא פנו אל גדולי הרבנים, ובתוכם גם להגאון רבי עקיבא איגר, בדרישה שיכריזו איסור על יסוד הסכמתם הראשונה על דפוס וויילנא. והגאון רבי עקיבא איגר אשר למוצא פיו היו מייחלים כל בני הגולה, ודבריו נשמעים כדברי האורים, אחר ששמע טענת שני הצדדים, פסק הלכה למעשה, כי מאחר שמדפיסי סלאוויטא מכרו כמעט את כל העותקים של התלמוד שהדפיסו, ואחר שהמדפיס של וויילנא הביע את נכונותו לקנות את כל העותקים הנשארים בדפוס סלאוויטא, במחיר אשר יושת עליו, אין מדפיסי סלאוויטא יכולים לעכב את ההדפסה בוויילנא, והרשות ביד משפחת ראם להדפיס מחדש את כל התלמוד בוויילנא, להגדיל תורה ולהאדירה, אמנם היו כמה רבנים שהצדיקו את מדפיסי סלאוויטא, אבל דברי הגאון רבי עקיבא איגר הכריעו את הכף לטובת מדפיסי וויילנא.

אך רבי משה ובניו, בראותם שיש רבנים שעמדו לימינם, שגו ושמעו לעצת אנשים בלתי מהוגנים, ופירסמו ברבים, שאין לסמוך על ההיתר של רבי עקיבא איגר למדפיסי וויילנא, כי הוא כבר זקן בא בימים, (אז היה הגאון רבי עקיבא איגר בגיל למעלה משבעים שנה), וכל מעשיו על פי רצון בנו הגאון רבי שלמה איגר, דברים אלו הרתיחו מאוד את הגאון רבי עקיבא איגר והוציאוהו מגדר ענותנותו, והביע דעתו הברורה במכתב (מיום ד' טבת תקצ"ו) וזו לשונו: מאוד הומה ליבי על העזות והחוצפה של מדפיסי סלאוויטא, ודבריהם דברי נאצה הם, לא בלבד על בני הגאון נר"ו שהטה את לבבי, אלא גם עלי, שיכולים לפתות אותי לפסוק שלא כדין, ובאמת שבכל ההסכמות ששלחו אלי מדפיסי סלאוויטא, לא מצאתי שום ממש לזכותם, אפילו על אחד מאלף, ומה הם רוצים ללכת בחזקה, אינני מוחל להם כלל וכלל, כי על בזיון התורה אי אפשר למחול. הק' עקיבא בהרב משה גינז ז"ל. ואז עמד מול היכל הקודש, ואמר מתוך צער ועוגמת נפש, "רבוננו של עולם, תורתך אני לומד, ועל פי תורתך אני פוסק, אפילו אם אני מוחל על כבודי, על כבוד תורתך אתה לא תמחול!" והוי כשגגה היוצאת מלפני השליט.

סיפור לשבת

בימים ההם אירע דבר נורא ואיום, ומעשה שהיה כך היה, פועל אחד שהיה כורך ספרים במקצועו, והיה עוסק בכריכת ספרי התלמוד של סלאוויטא, מתוך שכרותו וקלות דעתו, תלה את עצמו בבית הדפוס, ומת, המשכילים שהיה דפוס סלאוויטא כשיכים בעיניהם, כי שם נדפסו כל מיני ספרי קודש, השתמשו במקרה זה במלשינות, ואכלו קורצא בי מלכא, שהפועל נתלה באשמת האחים בעלי הדפוס. שלטונות רוסיה ראו את המציאה ונפלו עליה ברוב שנאת ישראל המפעפעת בהם, ואסרו באזיקים את האחים, (את הרב רבי משה לא אסרו מפני זקנותו המופלגת), עם חקירה מסועפת יום יום, במשך שלוש שנים, כשהם מוטלים בבית הסוהר עם שודדים ורוצחים, ובעינויים קשים ומרים, ולבסוף ניתן פסק דין אכזרי מבית המשפט של רוסיה, שהאחים יעברו בין שתי שורות של חיילים רוסים שכל אחד שוט בידו, ועל האחים לקבל מיד החיילים אלף וחמש מאות מכות בשוטים, ואם ישארו בחיים יוגלו לסיביר כל ימי חייהם.

בערב ראש חודש אלול תקצ"ט בוצע פסק הדין האכזרי הלזה, על כיכר הרחבה עמדו שתי שורות של חיילים, שורה מול שורה, וכל שורה בה מאתיים וחמישים חיילים, ובידם מאתים וחמישים שוטים, ובתוך המעבר הצר שבין השורות צריך היה כל אחד מהאחים לעבור שלוש פעמים, ולספוג את המכות וההצלפות, השוטרים נגשו אל אחד האחים פשטו את מלבושיו, ואף את כותנתו לעורו, רק כיפתו הלבנה נשארה על ראשו, זאת היתה בקשתו היחידה אשר מילאה הרשות הרוסית, ובלחש הפקיד את רוחו ביד אלוהיו, ידיו אסורות, גופו ערום, ואת גבו נתן למכים. והשוטים הורמו והורדו והוצלפו על גבו הערום. ופתאום עמד מלכת והשבטים מוסיפים להצליף לו על גבו, כיפתו הלבנה צנחה מעל ראשו, וידיו כבולות באזיקים ואינו יכול להרימה, ובגילוי ראש אסור ללכת, שבטו של אחד החיילים פגע בעינו הימנית, ונשאר תכלול על עינו הימנית כל ימי חייו. הרגיש אחד מן החיילים בדבר. הרים לו את כיפתו וחבשה לראשו המוכה, ואז הלך הלאה. שלוש פעמים עבד דרך שורות החיילים, ונשאר בחיים. ואחר שלקחוהו לבית החולים, העבירו את האח השני, אשר גם הוא קיבל אלף וחמש מאות מכות בשוטים. גזירה זו על האחים החישה את קיצו של אביהם, ובשנת ת"ר הלך לעולמו. ואחרי השתדלויות רבות ושוחדים שונים מצד חסידי קוריץ וסלאוויטא, קיבלו האחים חנינה מאת ניקולאי העריץ שם רשעים ירקב. וגלות סיביר הוחלפה במאסר עולם במוסקבה, ורק אחר מותו של ניקולאי ימח שמו, כשעלה אלכסנדר השני על כסא מלכות רוסיה, בשנת תרט"ז, קרא לאחים דרור. והאחים הללו הצדיקו עליהם את הדין, שקבלו את העונש על שפגעו בכבודו של הגאון רבי עקיבא איגר, והיו חוזרים על המשנה: "והיו מתחמם כנגד אורם של חכמים, והיו זהיר בגחלתם שלא תכוה, שנשיכתם נשיכת שועל, ועקיצתם עקיצת עקרב, ולחישתם לחישת שרף, וכל דבריהם כגחלי אש".

בספר 'דבר בעתו' [שוורץ פרשת בהעלותך] מוסיף ידיעה נוספת: המשטרה הרוסית הכבידה מאוד את ידה על בעלי הדפוס והם חשו שזה עונש שמיימי ופנו אל רבי עקיבא איגר שיסלח להם. אך לא פנו בהכנעה אלא בדרישה, שהיות וזה כבוד התורה שהם היו תלמידי חכמים לכן עליו לסלוח להם כיון שהדבר היה לא מתוך הכרה בטעות הקפיד עליהם רבי עקיבא איגר ואמר כבוד התורה של הדור זה אני כי הוא היה צריך לשמור על מעמדו הסמכותי בהלכה והם עירערו על כך. [ע"ע אוצרות התורה עמ' קיז]

להצלחת התורם הנדיב:

ברק חומרי בניין

שד' ויצמן 25 - נתניה

צבעים

חשמל

אינסטלציה

שכפול מפתחות

סניטרים

כלי עבודה

פרזול

כס"ג

הנדימן

בשעה טובה הנדימן בנתניה
זריז ומקצועי ידע מורחב -
חשמל, אינסטלציה, פתיחת
סתימות, ניקוי מזגנים, צבע,
התקנת מוצרים רהיטים
מוצרי חשמל, סתימת חורים,
ועוד

בתים פרטים ועסקים

052-7859958

RE/MAX
BLUE & WHITE NETANYA

**מוכר
או
קונה
נכס?**

אלעזר כפרי

צחקשר

054-265-3666

אם גם אתם רוצים להכנס
לרשימת הברכות והישועות
אפשר לפנות אלינו
0527859958

העלון השבת גם לזכותם של התורמים הנדיבים להוצאת והפצת העלון בארץ ובחו"ל להצלחה בתורה ובמצוות, לבריאות איתנה, שמחת חיים, פרנסה ברווח ובנחת ובשפע גדול, שלום בית, נחת מהילדים, רפואה שלמה, אהבת חינוך, לכל הישועות, סיעייתא דשמיא, אושר ושמחת חיים, הצלחה במשפטים, לשמירה, לעשירות, לשלום, לתשובה שלמה מאהבה. אהבת ישראל, ולזיווג הגון לרווקים והרווקות.

מיכאל בן שושנה, קארין רחל בת פרנס, פרנס בת שרה, פאר יוסף בן קארין רחל, שרונה בת גלינה, קארין בת גלינה, אליהו בן שמחה, שושנה בת תקוה, שמחה שירה בת שושנה, אלתר יעקב יצחק בן רחל, שרה שילת בת חדוה, אליהו בן חדוה, רפאל בן חדוה, אשר בן חדוה, אסתר חיה בת חדוה, הלל בן חדוה, גיא בן תרז ובני ביתו, דרור רימון בן שושנה, ורד רוזה בת אסתר, אושר בת ורד רוזה, עמוס בן גמירה, יוסף בן מרים, אלעזר בן לימור חיה, נחמינה בן מרים ניצה בת סיגל, יורם שוקי בן רבקה, דן מרדכי מנדל בן שרה, שחר פרי בן רינה, אסי יוסי בן אילנה, דפנה בת חנה, אברהם משה בן דפנה, דוד בן לאה, עומר בן לימור, אוהד בן נעומי, מורן בת זהבה, זהבה בת פרידה, ישכר דב בן מרים, טלי בת תרז, טל בן הלינה, אוראל עוז בן ורד רוזה, חן בת אסתר, אסתר בת תמרה, אורן בן עופרה ובני ביתו, תאיר בת תרז, נאור בן רינה והילדים, שלומי סלומון בן לואיסה, ענת אסתר בת שמחה והילדים, גבריאל בן נינה ואשתו, אריאל דוד בן שרה, יעל בת דורית.

ולעילוי נשמתם של: מרדכי שלמה בן חנה, קרן בת פורטונה סימון, דניאל חמו, מרים (זרפה) בת מסעודה, שרה בת רחל, אמנון תמם בן רחל (לינה), עמרם בן רבקה, אלפידה תקוה בת אפתחיה מזל טוב, שמחה בת קוקה, רימון בן מסייה, מזל בת ריקה, ניסים בן שמחה, אסתר אתי בת רבקה, דוד בן אליס, רפאל בן ללה, מרדכי בן מרים, עמנואל בן תקוה, יהודית בת מיסה ועדן בת אורין, יהודה אריה בן חיה. חיים יוסף דוד בן שרה, רפאל בן ללה, אלעזר בן שמחה, חיים בן עטר, עקיבא בן יוסף, רבי שמעון בר יוחאי, רבי מאיר בעל הנס, מאיר נסים בן כמסאנה.

שבת שלום ומבורך
מיכאל וקארין הראל